

Ved Lov Nr. 121 af 20. April 1906 om et midlertidigt Tillæg til Lov om Haandværks- og Fabrikdrift m. m. af 29. December 1857<sup>1)</sup> blev det derhos fastsat, at de i Næringslovens § 59 omhandlede Gæstgiveradkomster kun gav Adgang til at beværte »rejsende, der herbergeres i Gæstgiveriet«.

Beværterloven af 1912, der hviler paa den af den 1ste Ædruelighedskommission i 1907 afgivne Betænkning, var som nævnt Danmarks første egentlige Beværterlov. Den foreskrev, at der saavel paa Landet som i Købstæderne fremtidig skulde udskræves Bevilling til Udøvelse af Beværtervirksomhed, hvad enten der i denne udskænkedes stærke Drikke eller ikke. Ifølge Loven krævedes der ligeledes stadig Bevilling til at drive Gæstgiveri paa Landet, hvorimod Gæstgivernæring i Købstæderne kunde udøves i Henhold til dertil erhvervet Næringsadkomst (Borgerskab). I Loven bestemtes det udtrykkeligt, at Adkomst paa Gæstgivernæring ikke gav Ret til at beværte andre end de i Gæstgiveriet boende, paa Landet dog tillige rejsende. Ved de i Gæstgiveriet boende forstod Loven saavel Personer, der overnatter, som tilrejsende, der lejer Værelse til privat Afbenyttelse. Med Hensyn til Bevillingernes Tidsvarighed — hidtil udfærdigedes disse Adkomster sædvanligt paa Livstid — bestemtes det, at den skulde fastsættes ved en af Kommunalbestyrelserne, paa Landet Amtsraadene, udarbejdet Vedtægt. Tidsrummet kunde fastsættes saaledes, at Bevillingen enten gjaldt for Livstid eller for et bestemt Aaremaal. For Landets Vedkommende begrænsedes Bevillingernes Antal ikke, men med Hensyn til Købstæderne bestemtes det, at Bevillingernes Antal skulde fastsættes ved den fornævnte Vedtægt, og at Antallet af Bevillinger med Ret til Udskænkning af stærke Drikke sædvanligt ikke maatte overstige 1 Bevilling for hver 350 Indbyggere. Spørgsmaalet om Udfærdigelse af Bevillinger i Købstæderne henlagdes til særlige Bevillingsnævn, medens det paa Landet afgjordes af Amtsraadet, dog saaledes at der tillagdes vedkommende Sogneraad en væsentlig Indflydelse paa Afgørelsen, idet Amtsraadene ikke kunde give Bevillinger, der ikke indstilledes af Sogneraadet.

Loven gav endvidere en Række særlige Regler om Adgangen til at vinde Bevilling, om Bestemmelsen af Begrebet »stærke Drikke«, om Lokaleforhold, om Meddelelse af Lejlighedstilladelser til at drive Beværtning, om Beværtning i Foreninger og ved »sluttet Bord«, om Lukketid, om Udskænkning af stærke Drikke til Personer under en vis Alder og talrige andre Bestemmelser, af hvilke de fleste endnu er gældende, for en Dels Vedkommende i ganske uændret Form.

Den nugældende Beværterlov af 1924 fortsatte den ved Beværterloven af 1912 optrukne Linie for Reguleringen af de heromhandlede Næringer. Antallet af Bevillinger i Købstæderne maa i Henhold til denne Lov sædvanligt ikke overskride 1 Bevilling for hver 450 Indbyggere, og Bevillinger kan aldrig meddeles paa Livstid, men længst for 8 Aar ad Gangen.

Den af Befolkningen paa Landet tidligere i det væsentlige gennem Sogneraadene udøvede Indflydelse er i Fortsættelse af en gradvis udviklet Praksis udvidet gennem Forskrifter om Afholdelse af Kommuneafstemninger angaaende Beværter- og Gæstgiverbevillingers Meddelelse.

Med Hensyn til Adgangen til at erhverve Adkomst til Handel med stærke Drikke i Købstæderne fandtes der ikke i Næringsloven af 1857 særlig begrænsende Regler, og saadanne Bestemmelser er heller ikke senere indført. Til Brændevinshandel paa Landet udskrævedes derimod i Henhold til Næringsloven af 1857 kgl. Bevilling. Denne Be-

<sup>1)</sup> Den paagældende Lov, der kun havde Gyldighed til 1. April 1908, er senere gentagne Gange forlænget, nemlig ved Lov Nr. 75 af 1. April 1908, Lov Nr. 264 af 22. December 1909, Lov Nr. 251 af 16. December 1910 og Lov Nr. 378 af 27. December 1911.